

Ford

Al marge de si acaba bé o malament, el conflicte de la Ford d'Almussafes ha disparat tants llums d'alarma que totes les parts interessades –empresa, treballadors i administració– haurien de reflexionar a fons sobre els últims esdeveniments. Per començar, és evident que els dirigents de Ford Espanya han passat del més absolut optimisme –com es va posar de manifest en la celebració del vintè aniversari de la fàbrica– a anunciar que la factoria valenciana queda descartada dels plans de futur de la multinacional per culpa del conflicte amb els sindicats. Si ho recorden, Ford estava fins fa quatre dies orgullosa de la productivitat de la fàbrica d'Almussafes, la més alta de les fàbriques europees d'aquesta multinacional, i per això havia estat elegida per a la fabricació de productes tan innovadors com el Ka, els motors “ecològics” o el nou Focus. El canvi de plans dels directius de Ford sobre Almussafes, diuen, ha estat provocat per la negativa dels sindicats a “flexibilitzar la producció” o, més exactament, a flexibilitzar la jornada.

Probablement, ni l'eufòria d'abans ni el desencís actual són del tot reals. En una economia globalitzada com l'actual, en una empresa globalitzada –Ford és el principal fabricant del món de cotxes i té fàbriques a tots els continents–, pensar que els avantatges d'una factoria no poden ser superats per una altra en qualsevol moment és potser una ingenuïtat. I ara, quan l'estira i arronsa de la negociació col·lectiva contraria els plans de l'empresa, sembla una exageració excloure una factoria de la qualitat

d'Almussafes dels projectes futurs de Ford.

El clima d'eufòria que va precedir la crisi actual, pensar que a Almussafes tot eren flors i violes, no ha contribuït gens a fer que els treballadors siguin receptius als canvis que planteja la direcció. En unes altres circumstàncies, els sindicats –que els últims anys han donat bastants mostres de responsabilitat– no s'haurien vist amb ànims de demanar els increments salarials que han plantejat i des del primer moment

haurien posat més l'accent en altres qüestions, com ara la creació de nous llocs de treball. Però, fins i tot així, la malaptesa negociadora d'uns i altres no hauria portat les coses a l'extrem actual si no fóra per l'actitud apàtrida de Ford, que durant els vint anys de la història d'Almussafes ha acceptat amb els braços oberts totes

“Les coses no haurien arribat fins l'extrem actual si no fóra per l'actitud apàtrida de Ford, que ha acceptat les ajudes públiques i ara amenaça amb la deserció.”

les ajudes públiques que ha rebut del govern espanyol i de la Generalitat Valenciana i, en canvi, al primer entrebanc important, amenaça amb là deserció més vergonyant.

No gaire més al nord, no fa tant (Martorell, 1992), una crisi similar va sacsejar Seat, propietat de Volkswagen. Llavors, la multinacional alemanya va arribar a amenaçar *soto voce* amb el tancament o la venda de la factoria catalana. La resposta de la societat i de les diferents parts implicades van evitar el que hauria estat un duríssim colp per a la prosperitat de l'economia catalana. La prosperitat actual del País Valencià també està vinculada en bona part al present i al futur d'Almussafes, i no és admissible cap irresponsabilitat –ni d'executius agressius ni de sindicalistes radicals– que la posen en perill. ■

OPINIO

11

'Autodeterminoitus interruptus'

Enric Rimbau

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13

Chapeau, monsieur Camdessus

Jordi Fortuny

15

Depardieu i Meciar

Llibert Ferri

16

Els vells espies

Xavier Vinader

17

El nou centre alemany

Joan Esteller

18

L'anglès, punyeta

Ramon Barnils

Ford els vol submisos

J. J. Pérez Benlloch

Estàtues

Pau Viciano

19

L'encís de l'agret

Martí Domínguez

82

Un dia a Nova York (2)

Joan Francesc Mira